

идеалима, тежњу коју су некад супружника на неки начин надопуњава оног другог. Брак је емо-

Монах није укалупљен људским замислима, чак ни оним добрим. Он себе исказује различитим језиком. Он осећа на другачији начин. Он је привучен силом која се непрестано увећава. Он говори о лудовању, еросу, опијености. Жели да оде, да изгуби себе, да не постоји, како би потпуно припадао Вољеном. „Очарао си ме чежњом, о Христе, и Твојом божанском љубављу си ме изменио“. Он је отштелник. Непрестано се спрема на одлазак. Никада није на једном месту. Савршенство савршености нема краја.

архимандрит Василије Ивиронски

осећали чак и најпорочнији људи. Он код другог човека наилази на непринципијелност и безличност. Породица подразумева узајамну верност, а данас уместо верности имамо чињеницу да је све дозвољено. Без верности и оданости супружници постају само ортаци или партнери.

Кад један од брачних другова досади оном другом, он просто оде од њега, као после ручка, или једно од њих оно друго избаци из куће попут псета. Средства масовног информисања и телевизијски програми просто укалупљују човека. Човек са човеком нема више о чему да разговара јер све што му треба или што га занима може про-

тивност и топлина која греје душе супружника, а човек се данас претворио у душевно импотентно биће. Шта ради породица у слободно време? Најчешће сви седе испред телевизора, тојест живе у неком другом, ирационалном, виртуелном свету, односно живе живот других људи. Тако чланови породице једни за друге немају ни времена ни снаге. Само хришћанска вера и црквени живот могу реанимирати, препородити човекову душу, удахнути љубав у њу. Кад човек схвати да му је заиста потребна људска топлина, коју не могу заменити никакав комфор или машина, тада у другоме неће тражити партнера, него животног друга и са-

Много пута помислимо да смо подвигом и молитвом достигли високи степен врлине. Тада баш, Бог допушта телесна искушења да би се смирили. Потребна је присила, јер се тело лако не покорава. Борба је тешка, али ћемо помоћу Божијом победити. Труд и борба наша, беспштедна и тешка, биће награђена од Бога. Жалост и бриге умртвљују телесне страсти.

свешти Исак Сирин

наћи на интернету. Изгледа да је човеку данас досадно чак и у друштву најрођенијих. Брак је тежња за узајамним комуникарањем две душе. Један од

путника. Тек тада ће породица за све њене чланове постати извор радости, школа љубави и топло огњиште у овом хладном свету.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

**ДРУГА НЕДЕЉА ЧАСНОГА ПОСТА - Пачиста
СВЕТИ ГРИГОРИЈЕ ПАЛАМА**

преп. Прокопије Декаполит, преп. Тит Печерски

Мк. 2, 14 - 17, зч. 7; Јн. 10, 9 - 16, зч. 36.

Јев. 1, 10 - 2, 3, зач. 304, Јев 7, 26 - 8, 2, зач. 318.

свешти Григорије Палама ИЗ ПРОПОВЕДИ О ПОСТУ

Постоје, браћо, и друге врсте рђавог преједања и опијања, али оне не долазе нити од јела и пића, нити од насладе које од њих потичу, него од гнева на ближњег, од мржње и злопамћења, као и од сваког оног зла које они рађају, о чему и Мојсеј говори у песми: Вино је њихово отров змајевски и неизлечиви јед аспидин (5. Мојс. 32; 33). Зато пророк Исаја каже: Тешко онима што су без вина пијани (Иса. 28; 1) и саветује, говорећи: Немојте постити будући у свађи (Иса. 58; 4). Онима који у таквом стању посте, он као да говори у име Господње: То ли називаш постом угодним Богу – кад повијеш врат свој као срп? Зато одвраћам очи своје од вас кад ширите руке своје к Мени, и када умножавате молитве своје, Ја не слушам (Иса. 58; 5, 1; 15).

Према томе, пијанство такве врсте, које потиче од мржње и које је, више него било шта друго, разлог да се Бог одврати од

нас, ђаво настоји да изазове код оних што се моле и посте. Он их подсећа на сагрешења других људи према њима, подстиче их на злопамћење и оштри им језик за клевете. Он при том чини да се уподобе оном човеку којег Давид описује како се моли преиспуњен злбом: Смишљаш безакоње по цео дан, неправду је смислио језик твој, као бријач оштар учинио си превару (Пс. 51; 3-4). Давид моли Бога да га избави од таквих људи, говорећи: Избави ме, Господе, од човека злога, и од мужа неправедног ослободи ме... изоштрише језик свој као у змије, отров аспидин је под уснама њиховим (Пс. 139; 1, 3).

Молим вас, браћо, да ми, у време поста и молитве, од срца опростимо ако смо некад уистину имали или мислили да имамо нешто против некога и да сви пребивамо у љубави. Осим тога, мислимо боље један о другоме, подстичући се узајамно на љубав и добра дела. Говоримо добро

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

једни о другима и у самима себи расуђујмо и размишљајмо о ономе што је добро пред Богом и пред људима, да бисмо постили похвалним и беспрекорним постом и да би молитве које упутимо током поста биле Богу угодне, како бисмо Га по благодати на доличан начин називали Оцем и могли одважно да Му кажемо: Оче, опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим (Мт. 6; 12).

Постоји, опет, и друга недовољна ствар коју злонамерник

чист и богоугодан, и да би у храму Божијем владали пажња и будност.

Други начин деловања лукавога, који чини да наш труд поста и молитве буде бескористан, састоји се у томе да нас убеди да то чинимо (тј. да постимо и да се молимо) из славољубља и лицемерја. Зато Господ у Еванђељу саветује, говорећи: Уђи у собу своју и, затворивши врата своја, помоли се Оцу своме Који је у тајности; и Отац твој који види тајно, узвра-

Љубав је радост, цена љубави је жртва. Љубав је живот, цена љубави је смрт. Који љубе земаљско богатство, власт и славу, немилосрдно гоне друге људе да служе њиховој бесловесној „љубави“. И готови су жртвовати тој својој „љубави“ све и свакога изузев себе. Њихов је једини страх служити другима и жртвовати се за друге. Кнежеви и војсковође људске бацили су у смрт легионе ради плена и ради славе своје. То је дело Сатане човекоубице. Не тако Човекољубац Господ, не тако. Он се спусти с небеског престола славе, да својом личном службом и жртвом очитује љубав Божију према људима. Христова љубав је пример највеће храбрости. То је храброст, пред којом дрхте и смрт и Ад.

свешти владика Николај

током поста и молитве полаже у наше душе. То је преузношење, које је у себи носио и онај фарисеј: премда је постио и молио се, вратио се (са молитве) без плода (досл. празан). Ми пак, знајући да је нечист сваки који је надменог срца и да га Бог не прихвата, и знајући да смо дужници Богу у многим и великим стварима и да враћамо тек најмањи део дуга, занемарићемо оно што је иза нас као сасвим ништавно и стремићемо оном што је испред нас, постећи и молећи се скрушеног срца, уз самопрекореване и смирење, да би и наш пост био

тиће теби јавно (Мт. 6,6).

Он то не говори зато што нам заповеда да се отуђимо од сабирања у храму, од (заједничке) молитве и псалмопојања. У том случају не би Му Псалмопојац – пророк говорио: Усред Цркве хвалићу Те (Пс. 21; 23), Исповедаћу Те и хвалити међу народима, Господе, псалмопеваћу Ти међу незнабошцима (Пс. 56; 10) и Завете моје испунићу пред онима који Га се боје (Пс. 21; 26), а нама: У црквама благосиљајте Бога (Пс. 67; 27) и Ходите, поклонимо се и припаднимо

Њему и плачимо пред Господом Створитељем нашим (Пс. 94; 6). Време нам не дозвољава да сада наведемо и друге, још узвишене примере. Господ, дакле, поучава да се молимо у самоћи, у својим кућама, па чак и на својој постељи. подстиче нас да се молимо Богу и у цркви, као што молитва која се твори

„изнутра“, тј. умом, подстиче да се молимо и уснама. Онај пак који хоће да се помоли само онда када уђе у храм Божији, али ни код куће, ни на путу, ни на трговима не мари за молитву, неће се истински молити ни онда кад се нађе у храму Божијем.

архимандрит Рафаил (Карелин) **АНАТОМИЈА САМОЋЕ**

- Имам преко четрдесет година и никад се нисам женио. Оваквих као ја има много широм Русије, као да је завладала епидемија усамљених људи. Зашто је то тако? Да ли је то због торгости и себичности нових генерација, љубишка саособности за жртву и љубав? Сергеј Ивановић.

Сергеј, дотакли сте се изузетно важне и веома болне теме, а то је недружељубивост савременог човека. Аутизам, равнодушност и однос према човеку као према средству за остваривање личних циљева подривају темеље хришћанског брака и осуђују људе на усамљеност, а што је још горе, неретко је човек усамљен и у својој породици. Цивилизација савременог света постала је индустријска цивилизација. Техничка средства заменила су живог човека, чиме је уништен однос међу људима, који је иначе вековима грађен. Човеков помоћник и „пријатељ“ све више постаје хладна машина. С друге стране, телевизор и средства масовног информисања запосели су не само човекову интелектуалну, него и емотивну сферу. Док седи

испред екрана, човек не само да реализује своје страсти кроз доживљавање онога што гледа, него и развија у себи зверске инстинкте, попут насиља и окрутности. Он је тиме просто похаран и осакаћен.

Некад се човек повлачио у самоћу ради Бога са жељом да се у свом усамљеном срцу сретне са Богом и свој живот испуни духовним садржајима. Данашња усамљеност потпуно је другачија по квалитету: губећи у себи лик Божији човек креће путем демонизације. Он је просто заборавио како се воли и више није у стању да воли. Страст није поуздан темељ узајамних односа. Излаз из духовне пустоши човек тражи у новим осећањима. Пошто је одустао од нормалног рађања деце у породици, све више постаје сексуално биће. Тај огољени секс претвара се у својеврсни култ, а потом веома брзо прелази у патолошку опседнутост сексом.

Породица се темељи на љубави, а саставни део те љубави је лепота коју видимо код другог човека. Нема љубави без те лепоте, била она стварна или је пак само ми видимо. Човек губи како стварне тако и лажне идеале, губи тежњу ка тим